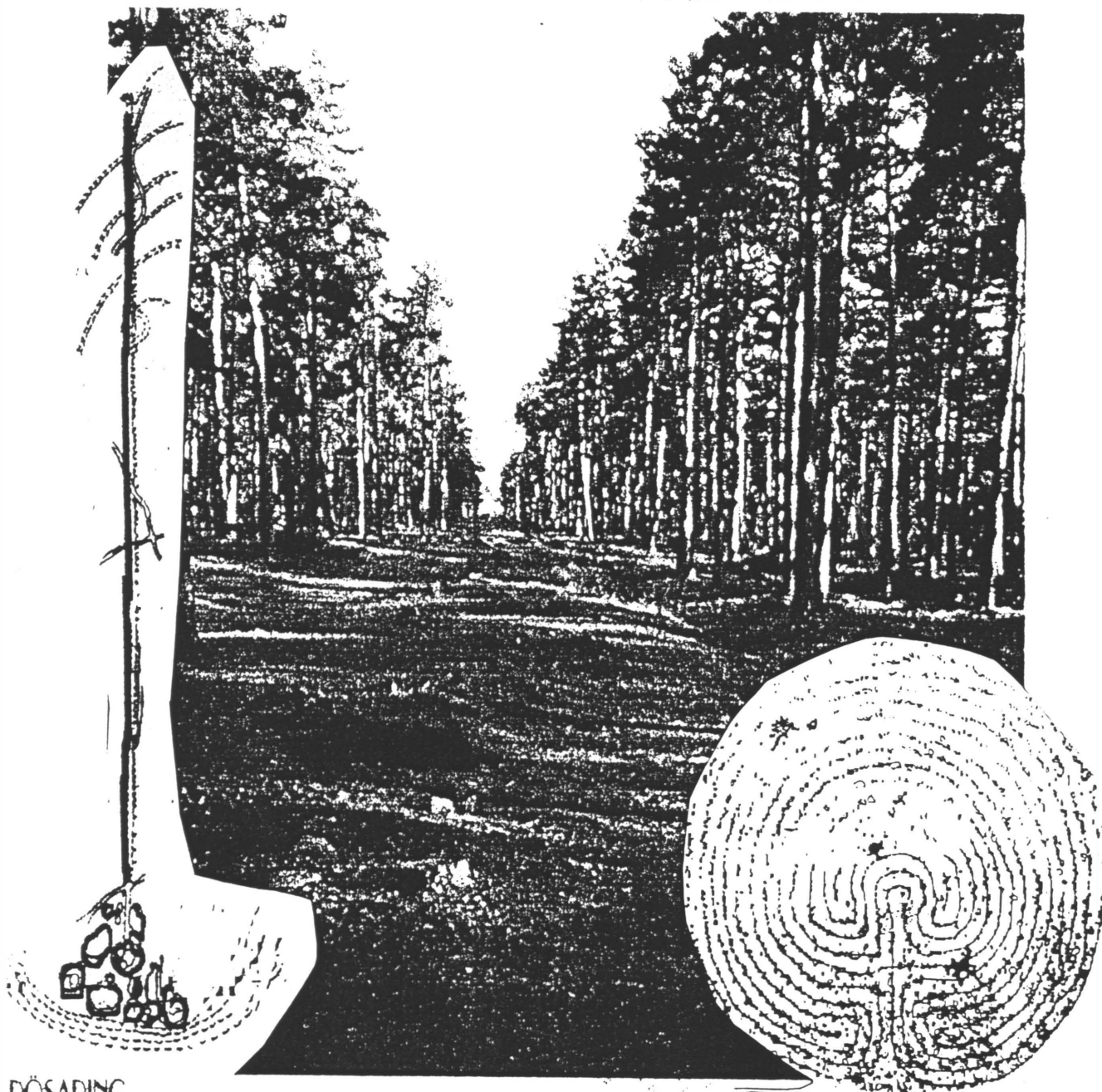

Stockholms UFO-nytt

Informationsblad om Oidentifierade Flygande Föremål. Nummer 2/2006

RÖSÄRING

Röaringslabyrinten

Stockholms UFO-förening, STUFO

c/oAndreas Ohlsson

Byälsvägen 231nb

128 47 Bagarmossen

Telefon 08-36 73 98

Postgiro: 440 19 83-4

Kontaktperson: Andreas Ohlsson

Stockholms UFO-nytt är ett informationsblad för medlemmar i Stockholms UFO-förening och utkommer med 3 nr/år.

Medlemsavgift:

	Helår 1/1-31/12	Halvår 1/7-31/12
--	--------------------	---------------------

Inkl. Stockholms UFO-nytt postgiro 440 19 83-4	130:-	70:-
---	-------	------

Pensionärer och heltidsstuderande inkl.Stockhoms UFO-nytt postgiro 440 19 83-4	90:-	50:-
--	------	------

Om Du är intresserad av att få mer Ufo-information kan vi rekommendera UFO Sveriges hemsida www.ufo.se
Att Du prenumera på.

UFO-Aktuellt.	postgiro 50 50 60-4	200:-/år löpande
UFORaden/Rapportnytt	postgiro 50 50 60-4	120:-/år löpande

HEJ!

Det har varit en het ufo-sommar som nu övergått i höst. Bland annat upptäcktes en ny sädesfälts-cirkel i början av augusti, intill Teknikhöjden i Järfälla. Jag fick ett mejl från en kvinna som undrade om vi kände till den mystiska cirkeln och påstod också att en vän till henne hade hört talas om ljusfenomen i området. Hon visade inte något större intresse för mina ytterligare mejl och förfrågningar om vad hon egentligen kände till. UFO-Sveriges ordförande Clas Svahn åkte snabbt ut till platsen och kunde mäta formationen och dra en del slutsatser om hur cirkeln blev till. Ni kan läsa mer om detta i pressklippen längst bak i Stockholms UFO-Nytt.

En tråkig nyhet är att en av våra mest trogna medlemmar har gått ur tiden. Sven Lindquist gick bort i september och lämnar ett stort tomrum efter sig. Sven kom i det närmaste på alla våra träffar och föredrag där han alltid ställde nyfikna frågor och visade ett stort intresse för ufo-frågan. Trots sin vacklande hälsa lät han aldrig det hindra honom från att dyka upp till sina vänner i Stockholms UFO-förening. Det känns verkligen tråkigt att den alltid så vänlige och prydliga 83-åringen inte kommer på några fler träffar. Vi minns alla dina eftertänksamma ord efter att du lyssnat en lång stund på vad andra hade att säga.

UFO-Sveriges tidskrift produceras i effektiv takt med fyra nummer per år. Vårt tidningslager i Enköping börjar fyllas till bredden med äldre nummer som egentligen skulle behöva spridas till allmänheten. Inga-Lill Wallin kommer att göra en insats på Kallhalls Bygdegårdsdag den 17 september med att sprida tidskriften till allmänheten.

Till sist vill jag skriva en sak till Dig som vill engagera dig; hör av dig till oss. Din hjälp behövs. Välkommen till våra träffar i höst!

Andreas Ohlsson
Ordförande Stockholms UFO-förening

Innehåll:

Ufot i Carbondale, sista delen	4
Nattlig utflykt till Rösaring	7
Föreningens vårträff 26 april	8
Observation i Jakobsberg	9
Pressklipp	11

Ufot i Carbondale

UFO-kraschen i Kecksburg 1965 har fått beteckningen "Pennsylvanias Roswell". Men en annan stad i denna delstat vid namn Carbondale upplevde en liknande incident lördagen den 9 november 1974. Ufologen Matt Graeber har försökt utreda vad som hände den dagen. Här är den femte och sista delen av hans rapport i redigerad översättning.

Ufologerna som hade rest från Ohio för att tala med polismannen föll pladask för hans svammel om det han hade upplevt vid Russel Park-dammen. De ifrågasatte aldrig det uppenbart absurda, motsägelsefulla och osannolika i hans berättelse. Han fick tvärtom namn om sig att vara "väl kvalificerad" och utsågs senare till Mufons representant i Wayne och Pike county i Pennsylvania, samtidigt som hans fantastiska historia publicerades i Ohio Sky Watcher i en artikel av Richard Hoffman. Hoffman avrundade sin artikel med följande ord: "Bluff eller verklighet? Jag är själv övertygad om att något utomjordiskt hamnade i dammen, men ni får göra er egen bedömning."

Ned Daileys undersökningar vid dammen påstås ha genomförts redan tidigt på söndagsmorgonen den 10 november, medan Dains och jag inte anlände till platsen förrän morgonen därpå. Men man undrar ju varför Dailey och hans kompis Fred inte rapporterade sina fynd till polisinspektör Dottle, eller varför de inte kontaktade Norad, Nasa eller pressen. Det borde en polisman i sin egenskap av allmänhetens tjänare ha gjort. Och med tanke på att Dailey hade så

svårt att släppa saken kan man undra varför han inte återvände till dammen för att få sina resultat bekräftade när åskådarna, journalisterna, ufologerna och Carbondale-polisen hade lämnat platsen. Han trodde ju faktiskt att föremålet fanns kvar i dammen efter det att lyktan hade bärgats.

Om Ned Dailey satt inne med så viktig information, varför sade han inget till någon av ufologerna på plats eller kontaktade dr Hynek via den "heta ufolinje" som stod till polisens förfogande? Det tycks som om denne skarpsinnige och välinformerade ufoentusiast ville vänta och se hur det gick innan han gjorde sina uttalanden. Med andra ord var han fullt tillfreds med att låta andra återupptäcka det som han hade upptäckt först och därmed åtnjuta den berömmelse, beundran och eventuella rikedom som det skulle kunna leda till. Vad anser läsarna om sannolikhetshalten i ett sådant beteende?

Men det finns en ännu skarpare fråga att ställa kring polismannens berättelse, och det är varför han är den ende som nämner att nationalgardet skulle ha funnits på platsen på morgonen den 10 november. Svaret är

mycket enkelt. Nationalgardet kallades aldrig in, och den godtrogne fältundersökaren från Mufon i Ohio som talade med Dailey brydde sig tydligen inte om att försöka verifiera detta viktiga faktum. På bandet med intervjun kan man i bakgrunden höra en person fråga Dailey om han menade hemvärnsmännen, på vilket Dailey svarade: "De befann sig längre upp på kullen." Intervjuarna svalde polismannens dammhistoria med hull, hår och tefat!

Fem månader efter händelsen svarade Dailey på frågor i en tidskriftsartikel om hur hans utredning av Carbondalefallet fortlöpte (i hans nyblivna egenskap av Mufons representant), och han svarade då att fallet fortfarande var öppet: "Vi undersöker händelser som inträffade vid samma tidpunkt, och det är en ytterst seriös utredning. Carbondaleincidenten har för närvarande endast en indirekt anknytning till utredningen, men den kan få en mer direkt anknytning om ytterligare material kommer fram."

För de läsare som inte är bra på att uttolka kryptisk ufologjargong kan jag avslöja att det betyder att polismannen försöker flytta tyngdpunkten från

Carbondaledammen till andra iakttagelser i området som mycket väl kan ha varit fantasifoster och rykten. Dailey berättade lustigt nog aldrig för tidskriftens reporter om sina egna erfarenheter av det sjunkna ufo, trots att artikeln sträckte sig över hela sex sidor.

Den enda lärdomen av Carbondalefallet är väl att viljan att tro att ett ufo hade störtat i dammen var mycket starkare än polisens avsikter att skydda allmänheten, samarbeta med ufologerna och hantera mediernas växande krav. Det är helt uppenbart att hela händelsen har uppförstorats bortom alla proportioner och att ett samhälle plötsligt hamnade i centrum för en cirkusliknande uppmärksamhet, även om den snabbt avtog och Carbondale återgick till sin undanskymda tillvaro.

Men legenden lever och tre årtionden senare mejlar ufofantaster och självutnämnda experter till varandra och spekulerar i fantasier som att Carbondalefallet skulle vara en viktigare milstolpe i ufologins historia än Roswellfallet! Fast det skulle nog stämma ur sociologisk synvinkel, eftersom det här rörde sig om flera tusen vittnen till skillnad från en handfull i Roswell. Och Carbondale fanns faktiskt på kartan redan innan ufon, lyktor, övernitiska ufologer och de nationella medierna anlände till staden...

30 år har gått, och jag tänkte att jag skulle damma av mitt gamla Arkiv X och berätta historien som jag minns den medan jag grunnar över alla nyupptäckta vittnen, icke-vittnen och historieberättare, vilkas versioner av händelsen har dykt upp på nätet.

Jag undrar varför de inte tog kontakt med Dains, Barry eller

mig vid dammen den där decemberdagen, eller varför de inte lämnade in en rapport lite senare när allt hade lugnat ner sig? Jag undrar också hur militären lyckades avlägsna ufo från dammen när ett antal poliser hela tiden patrullerade på platsen och aldrig såg något ovanligt. Det gjorde inte heller brandmännen, ambulanspersonalen eller hemvärsmännen.

Om någon av ovanstående personal hade sett militären avlägsna ett ufo från dammen skulle de väl ha avslöjat det vid det här laget. En polisman nämnde ju att han inte trodde att lyktan var det föremål som han för ett ögonblick hade haft i fisknätet, och en annan erkände rent av att han hade skjutit mot det sjunkna föremålet eftersom han trodde att det var ett skämt. Ingen försökte hindra de båda poliserna att berätta sina historier, så hur kan det då vara en mörkläggning? Har några vittnen tystats? Har någon bekänt på sin dödsbädd? Var finns de 250-300 vittnen som såg Ned Daileys båtäventyr på Russell Park-dammen? Var finns de medlemmar ur nationalgardet som hjälpte honom? Jag gissar på Fantasy Island...

Jerry Palko, en pensionerad journalist boende i Carbondale, hävdar att han var närvarande vid dammen under 36 av de 44 timmar som incidenten varade. Det kunde ju ha blivit årtusendets scoop! Varför återvände inte polisman Ned Dailey till dammen senare under dagen när folkmassan hade skingrats om han nu var så säker på att det fanns något bara 75 centimeter under vattenytan? Särskilt som dammen hade sjunkit med en dryg meter med hjälp av brandkårens pumpar? Enligt Mary

Schmitt från Isis Center återvände dessutom dykaren Mark Stamey senare under dagen och fann inget annat än förorenat vatten och skräp i dammen.

En sista punkt gäller de helt felaktiga påståendena att inspektör Dottle hade hotat ufologerna strax innan han höll sin presskonferens sent på eftermiddagen den 11 november (när lyktan hade bärgats och ufologerna lämnat Russell Park). Faktum är att Dottle bestämt avrådde oss från att nämna en "obekräftad" rapport om att strålning på 150 röntgen hade uppmätts av en yngling från civilförsvaret.

Dottle var helt enkelt orolig för att en sådan nyhet skulle vålla panik i samhället. Jag kunde senare själv konstatera att ynglingen hade läst av fel och att den uppmätta strålningen var 0,5 röntgen.

Det var denna information som Dottle ville "lägga locket på", det handlade inte alls om något ufo. Barry skulle senare komma att väva in denna obetydliga händelse i sin saga om en rysk robot. Jag hyser allvarliga tvivel om att en anonym militär talesman informerade Barry om en hemlig operation där en rysk robot hade plockats upp. Hans historia föddes snarare ur Ned Daileys skrytsamma och urfåniga skildring av det som hänt. Kan Dailey rent av ha varit Barrys anonyme informatör? Vilseledde Dailey Barry, precis som han vilseledde ufologerna från Mufon i Ohio?

Läsarna bör hålla i minnet att varken Dains eller jag var skeptiker. Vi var objektiva fältundersökare som åkte till Carbondale i en förhoppning om att få vara med om ett viktigt ufofall och kanske rent av en historisk hän-

Forts på nästa sida

Forts från föreg sida

delse. Nu blev det inte så, eftersom inga oantastliga bevis påträffades, samtidigt som vittnena undergrävde sin trovärdighet genom att överdriva och ändra sina berättelser.

Om det hade varit en historisk händelse skulle ni ha läst om Carbondaleincidenten för många år sedan. Dains, Barry och jag själv skulle ha varit kända namn, men ni har väl aldrig hört talas om oss? Skälet till det är enkelt: det var en lykta som påträffades i dammen, inte någon utomjordisk farkost eller rysk robot.

UFOLOGI ELLER
BLUFFOLOGI?

Jag har läst, hört talas om och utrett uforapporter i över 30 år. Jag har sett ufofenomenet genomgå många förändringar och faser, och jag har sett ett stort antal stjärnvittnen och ufoexperter komma och gå. Jag har hört alla argument och motargument, alla antaganden, aningar och ologiska teorier.

Men jag har inte hört något som förändrar det faktum att trots ett halvt sekel av ihärdigt strävande och pseudovetenskapliga undersökningar, så förblir fenomenets inre kärna ett mysterium - det viss säga om det ens finns en inre kärna. Jag misstänker att många olika företeelser slarvigt bakas samman och felaktigt kallas "ufofenomen" av många undersökare som gör ett dåligt arbete och saknar objektivitet.

På senare tid har ombordtagningsfenomenet nått sin kulmen. Ufoupplevelsen som en i första hand visuell händelse har förvandlats till en "osynlig" upplevelse, en känsloupplevelse. Är

det inte en häpnadsväckande slump att en skulptör var den förste som gjorde denna anmärkningsvärda upptäckt? Är det inte lite lustigt att en hårdnackad kommunistfientlig predikant med åtskilliga drabbningar med myndigheterna bakom sig råkade ha en publicist som var en av tre ufologer i Carbondale med tillgång till information om en mörkläggning på hög nivå kring en sovjetisk robot? Fundera lite på det.

När jag kom tillbaka till Uforics högkvarter i Philadelphia den 12 november 1974 ville tidningar och radiostationer ha kompletterande upplysningar om vad som egentligen hade inträffat i Carbondale. Jag fick också samtal från personer som var upprörda över att jag hade hävdat att det var lyktan som vållat all uppståndelse kring dammen. Jag kallades "jävla salongsbolsjevik" och påstods vara en civilklädd överste i luftvapnet som kände till myndigheternas senaste mörkläggning av ett störtat ufo. Dains fick också sina slängar.

Strax efter att Mark Stamey hade plockat upp lyktan ur dammen träffade jag min vän och ufologkollega Mike McClellan. Medan vi gick från platsen på jakt efter ett matställe informerade jag honom om vad som hade hänt. Vi hittade ett litet kafé som precis skulle stänga. Jag hade inte ätit sedan kvällen innan och var vrålhungrig. Jag förklarade situationen för den äldre damen på kafét och hon bjöd gästvänligt in oss medan hon förklarade att smörgåsgrillen var kall och rengjord för dagen.

Hon lovade emellertid att fixa lite kaffe och paj, och det tyckte jag lät bra. Medan Mike och jag läppjade på kaffet och

högg in på den hembakade äppelpajen ställde Mike en massa frågor, och snart märkte vi att kaféägaren och två av hennes väninnor höll sig i närheten för att lyssna på vad vi hade att säga.

Jag bad om påtår och medan damen hällde upp sade hon: "Är ni inte en av de där tefatskillarna som var nere vid dammen i Russell Park?" När jag bekräftade det undrade hon vad som egentligen hade hänt där. "Kan damerna bevara en hemlighet?" frågade jag då och fick ett bestämt jakande svar.

Stolar från närbelägna bord hämtades till vårt. När trion hade slagit sig ner såg jag mig omkring för att kolla att kusten var klar och viskade sedan: "Tyvärr påträffade vi inget flygande tefat i dammen idag, men på Rapport- och informationscentralen i Philadelphia har jag en stor majonäsburk med kroken av en liten utomjording som vi bärgade från ett spanings skepp."

Mike lutade sig bakåt i stolen och stönade ett "Å nej!" som snabbt följdes av ett smittsamt skratt. Därefter betalade vi notan och kördes prompt ut ur kafé.

Det var sista gången jag såg Carbondale. Mike och jag planerade att resa dit i november 2004, men sorgligt nog avled han hastigt i oktober 2003. I stället åker kanske jag och min hustru Grace, som har stått ut med mina "tefatsundersökningar" i 34 år nu, till staden när 30-årsdagen av det störtade ufo ska firas. Det vore trevligt om Carbondale blev en lönande turistattraktion i stil med Roswell och Aztec. Jag köper kanske rent av en t-shirt som souvenir till min sonson.

*Översättning och bearbetning:
Stefan Roslund*

Nattlig utflykt till Rösaring

Rösaring är en gammal kultplats som ligger norr om Stockholm, närmare bestämt intill Låssa kyrka.

För ett par år sedan ordnade Stockholms UFO-förening en dagsutflykt dit, så flera av er vet hur det ser ut på plats.

I år inträffade en astronomisk händelse som bara sker vart nittonde år. Strax efter midnatt den 11 juli stod fullmånen i en alldeles speciell vinkel. Tyvärr var jag för trött för att ta mig ut på natten. Men jag fick en andra chans den 9 augusti, då månen dock stod något högre på himlen. Jag fick ändå en uppfattning om hur månens placering hade varit den 11 juli.

De som var där den 11 juli berättade att när de stod vid processionsvägens början, så såg de månen stiga upp under några minuter exakt så att den snuddade gravens kant i slutet av vägen. Den 9 augusti när jag själv fick se fenomenet var månen betydligt högre upp på himlen.

I slutet av 1970-talet upptäcktes en märklig fornlämning vid Rösaring. Vägen är 540 meter och kantad av stenar, och den kan dateras till vikingatiden. Vägen ligger i nästan exakt syd-nordlig riktning.

Vägen kan ha dragits med tanke på sommarsolståndet. Det sägs att om det regnar och regnbågen syns vid sommarsolståndet så kan man se hur det högra benet av regnbågen går ner mitt i forntids-graven.

I slutet av vägen ligger sex förhistoriska gravar och fyra rösen. Intill gravarna finns en labyrinth som kan ha varit en ceremoniplats vid årliga fruktbarskriter.

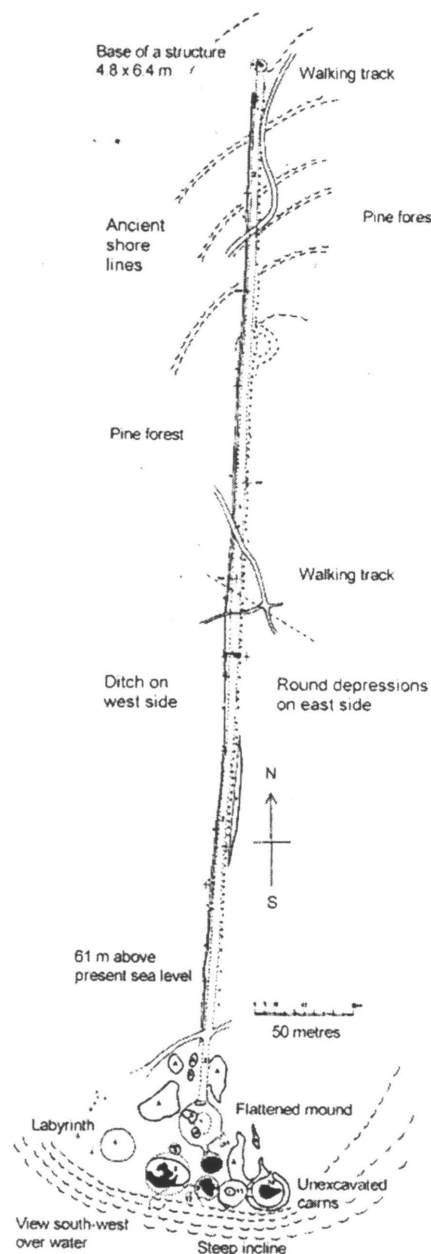
Utmot vägens östra sida finns gropar, men vad som har funnits i dessa är ej klarlagt. Kanske har det stått stolpar eller figurer i trä. Rester av ett hus syns vid vägens början. Flera tolkningar är gjorda av arkeologer: det kan ha varit en likbod eller dödshus där den döde har legat i väntan på att begravningen skulle genomföras. Kanske har den döde förts i procession ut mot vägen fram till gravarna. Processionsvägen leder rakt in i en av gravarna.

Några ortsnamn som Härnevi och Ullevi syftar på fruktbarsketersgudar, både kvinnliga och manliga. I Bro hette de Härn och Ull där "vi" betyder offer-plats.

Den 27 augusti fick jag tillfälle att följa med på en guidad tur som började vid Ekeby gård, fortsatte via gravarna och slutade vid processions-

vägens början. Meningen var att gruppen skulle fortsätta till ytterligare en fornlämning. Men nästan alla drygt 40 deltagare började bli trötta efter att ha lyssnat i tre timmar. Det var en av de intressanta guidningar jag har varit med på och en fantastisk föreläsare, Bengt Sandén.

Forts på nästa sida

Processionsvägen upptäckt och arkeologiskt undersökt 1979-1982

Forts från föreg sida

Jag rekommenderar Rösaring som en avkopplande utflykt. Det finns informationstavlor utmed vägen.

Ni åker E18 norrut till avtagsvägen Skokloster/Bro.

Sväng höger mot Bro. Fortsätt rakt fram tills ni passerat bron över järnvägen. Sväng vänster mot Ädö. Kör till avtagsväg till Bro kyrka. Fortsätt vägen förbi kyrkan till avtagsväg Låssa kyrka och naturreservat. Vägen ni kommer in på leder till

parkeringsplatsen vid Rösaring. Det är en fin promenadväg cirka en kilometer.

Guidad tur anordnas varje år på Arkeologidagen till någon historisk plats. Vill du veta mer kan du gå in på www.ukforsk.se

Inga-Lill Wallin

Stockholms UFO-förenings vårträff onsdagen 26 april

Så var det dags för vårens sista ufo-träff i Barkarby. Efter en besvärlig resa, i och med ett totalstopp på Essingeleden för flera av besökarna, kom vi i gång.

Under tiden vi väntade på bland annat Andreas, som var en av dem som fastnat i trafiken, började vi med kaffe. Denna kväll bjöds det på en vårlig rabarber- och gräddbakelse. Den var omtyckt och några ville gärna få en extra bit. Det är roligt när det gillas vad man gör.

När Andreas Ohlsson dök upp ville han börja med en gång att redogöra för vad som hänt under våren, men vi tyckte att han skulle sätta sig ner och ta det lite lugnt och ta en kopp kaffe. Vi skulle ju ändå hinna med att lyssna till hans föredrag.

Andreas började med att berätta att det hade kommit in runt 75 rapporter till UFO-Sveriges rapportcentral, mest mörkerrapporter, varav ett 15-tal från Stockholmsområdet. Två av dessa tog Andreas

upp, där det hade gjorts grundliga undersökningar.

Den första rapporten inträffade i Upplands Väsby den 21 april i år. En person iakttog vid halv tio-tiden på förmiddagen ett föremål som såg metalliskt ut och flög från vänster till höger. Objektet kunde närmast jämföras med ett mindre flygplan. Han följde det under flera minuter och kontaktade sedan UFO-Sverige.

Andreas och Clas Svahn har båda talat med observatören och föremålet har identifierats som ett flygplan på väg från Landvetter till Helsingfors som ur en viss vinkel såg mycket märkligt ut. Andreas visade oss föremålets färdväg på en karta. Observatören har godtagit förklaringen.

Samma dag tio minuter i åtta på kvällen såg ett par i Farsta sett ett blinkande föremål som även videofilmades. Andreas och Clas besökte observatörerna på plats och kunde konstatera att det troligen

rör sig om en leksaksdrake som filmats på långt avstånd i riktning mot den nedgående solen. Ett antal personer hade tidigare i veckan sett hur någon flugit med en drake på en idrottsplats som låg i samma riktning observatörerna tittat mot.

Som avslutning tog Andreas upp en dagsljusrapport från Lidingö 2004. En ung kvinna såg ett föremål med skrovlig yta som följde en kraftledning. Kvinnan kunde gående följa efter det märkliga objektet i flera minuter. Föremålet var helt ljudlöst och kom vid ett tillfälle mycket nära observatören. Objektet betraktas ännu som oidentifierat.

Efter redogörelsen av dessa fall blev det en intensiv diskussion bland medlemmarna. När vi så hade fått ge utlopp för våra olika uppfattningar skildes vi åt i en gemtlig stämning.

Inga-Lill Wallin

Runt svart föremål observerat i Jakobsberg

Klockan var uppskattningsvis mellan sex och sju på kvällen i Jakobsberg utanför Stockholm. Conny Rehnström och Laila Gustavsson satt i slutet av augusti 2005 på sin lägenhetsbalkong och njöt av det vackra vädret när ett besynnerligt föremål passerade. Laila, som först upptäckte objektet, såg hur föremålet tycktes flyga fram utan att göra vare sig girar eller höjdändringar.

- Det var ungefär lika stort som en tumnagel på armlängds avstånd, säger Laila när hon pratar med UFO-Sverige på telefon, den 21 augusti i år. Den hade heller inte någon liten snibb nedtill som ballonger har, så det kan det inte ha varit. Föremålet försvann sedan bakom några träd som vi har på gaveln till huset, fortsätter Laila.

Trots att det gått ett år sedan händelsen finns händelsen i färskt minne.

- Det såg ut som en jättestor svart badboll, fortsätter Lailas sambo Conny när han försöker

beskriva föremålets utseende. Det kom från söder och gick mot väster och passerade oss därmed från vänster till höger. Jag kunde inte höra något ljud och det passerade på kanske mellan tio och femton sekunder innan det försvann. Jag har aldrig sett något liknande och det är verkligen ett mysterium för mig. Jag skulle verkligen vilja veta vad det var.

Andreas Ohlsson: Kunde du urskilja några detaljer på föremålet?

Conny Rehnström: Nej, det var helt svart och måste ha gått bortanför huset som står mittemot vårt.

AO: Hur långt är det dit?

CR: Bara kanske tjugo-fem till trettio meter. Det måste ha gått mellan det huset och några höghus som står kanske tvåhundrafemtio meter bort.

Dessutom gick det ganska lågt och hade inga utskjutande delar på något sätt, vad jag kunde se.

De båda observatörerna kunde inte urskilja några som helst detaljer på det

starkt avgränsade föremålet. Tyvärr kan varken Conny eller Laila minnas ett mer exakt datum än att det måste ha inträffat i slutet av augusti förra året. Tidpunkten är heller inte fastslagen med säkerhet. Tyvärr begränsar det möjligheterna att undersöka fallet vilket är olyckligt i och med denna mycket intressanta rapport. Fallet är för närvarande under utredning och någon förklaring har ännu inte gått att finna.

Andreas Ohlsson

Attionbladet 22 aug 2006

En marsianer - nej det var en bolid

Ett enormt ljussken chockade både svenskar och norrmän.

Ett 60-tal mil ifrån varandra såg alla samma mystiska föremål.

- Jag började skrika. Jag har aldrig sett något liknande. Första tanken var "ufo", säger Erik Hedberg, 19.

Mängder av vittnen mellan Skellefteå i östra Sverige och Finnsnes i Norge såg ett lysande eldklot rasa över himlen vid midnatt mellan söndag och måndag.

'En kompis fick panik'

- En kompis fick panik. Det såg ut som ett flygplan som fattat eld. I tre fyra sekunder brändes det som en klar eld, säger Anders Nyström, 18, som var ute och grillade på Viberget i Skellefteå.

- Jag blev förskräckt. Det såg inte ut som en meteor. Den kom flygande helt horisontellt, det skimrade och

Erik, 19:
Jag blev
förskräckt

Foto: ERLAND SEGERSTEDT

Erik Hedberg.

sprakade som fyrverkerier runt den, säger hans vän Erik Hedberg.

Vid samma tid tittade Göran Lengqvist, 52, ut genom fönstret i sin stuga i Wilhelmmina.

- Klotet såg ut att flyga 500 meter upp. Det lysade grönt längst fram, hade en vit svans och så sprutade det gult, vitt och rött runt

kroppen, säger han.

Samtidigt fick polisen i Norge mängder av larm.

Varken försvaret eller raketanläggningen i Kiruna kan förklara fenomenet. Men flera experter har samma teori:

- Det är en bolid. En del av en asteroid som kommit in i vår atmosfär, säger Claes-Ingvar Lagerqvist, astronom.

Enorm friktion

Medan det vi ser som ett stjärnfall är en sten stor som ett knäppnålshuvud kan bolidens varometerstor. Och färdas 60 mil på 10 sekunder. När den når atmosfären blir friktionen enorm och den ger ifrån sig ett väldigt ljussken.

- Hastigheten är fruktansvärd så boliden kan ha färdats och syns mellan Norge och östra Sverige inom några sekunder, säger Claes-Ingvar Lagerqvist.

Jill Spjöld

jill.spjold@attionbladet.se

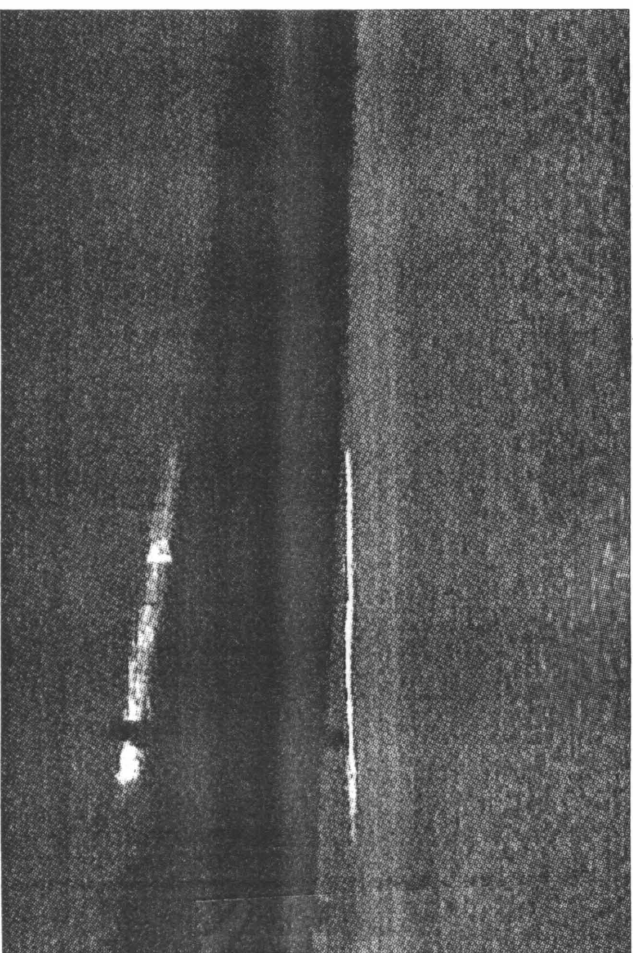

Foto: AMANDA OLSSON

Det som ser ut som ett eldfärgat streck är en bolid som färdas i 200 000 km/h.

Är en del av en asteroid som brinner upp

► En bolid är en del av en asteroid. I Sverige syns cirka en bolid varje år.

► Boliden har samma ljusstyrka som Venus och lyser mycket starkare än meteorer och stjärnfall.

► Boliden färdas 30-60 mil på 10 sekunder.

► När den syns är den ett tiotal mil ovanför jorden. Antingen brinner den upp i atmosfären eller så fortsätter den rakt ut i universum igen.

- I atmosfären blir den flera tusen grader varm och ger ifrån sig ett ljus som är så starkt att man lurats att tro att den är så nära som runt skogsbynen, säger Gösta Gåhm, professor i astronomi.

Ufokännare avfärdar mystiska sädescirklar

Spåren i åker vid Kassavägen har sannolikt högst jordiskt ursprung.

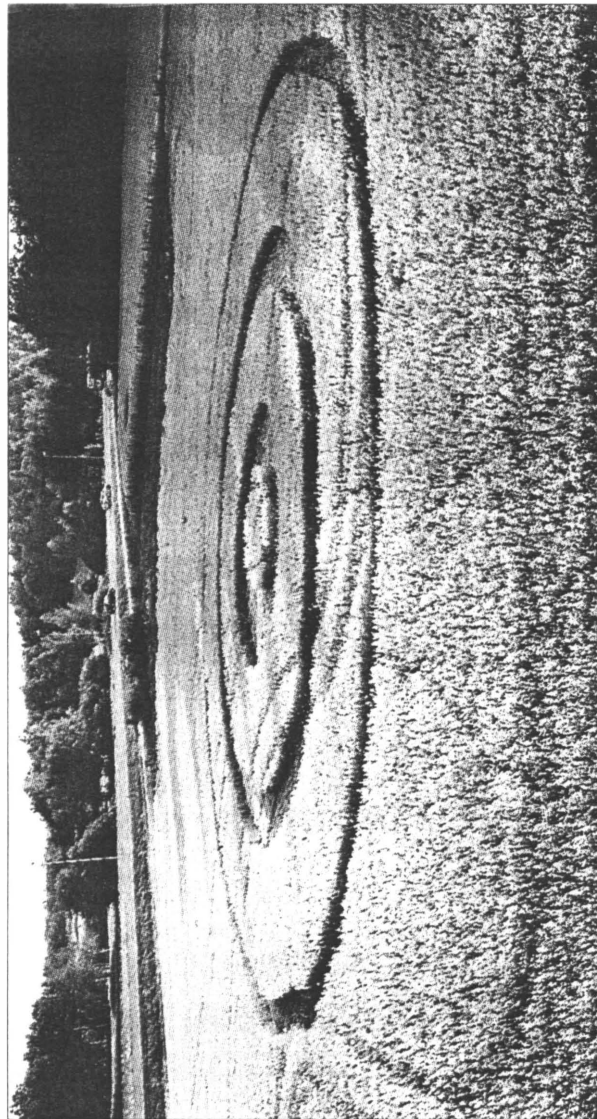
Ett landningsmärke efter ett flygande tefat eller ett pojkestreck? Plötsligt en morgon fanns den bara där, en stor cirkel i en åker mellan Kassavägen och Elektronikhöjden.

Cirkeln, som är 34 meter i diameter, uppenbarade sig enligt läsaruppgifter den 6 augusti. Skälbybon Clas Svahn, ordförande i Riksorganisationen UFO-Sverige, mätte och fotograferade den några dagar senare. Men något rymdskeppsavtryck tror han inte att cirkeln är.

– Det här är ett slags graffiti, ofta är det unga killar som ligger bakom, säger Clas Svahn.

Han har ägnat sig åt "cirkelspänning" sedan 80-talet och berättar att han känner till tre grupper, alla bestående av unga män, som ägnat sig åt att göra cirklar i svenska åkrar.

– Det var som störst i Sverige den första hälften av 90-talet, men precis som i England har det minskat på senare år. Flest cirklar hittar man nog i Polen och Ungern nuförtiden. I Järfälla har jag aldrig

Resultatet av ett besök från yttre rymden? Knappast.

sett något liknande tidigare.

Varför ägnar sig folk åt sådant här?

– De vill ha reaktioner och locka fram spekulationer, som att cirklarna är gjorda av ett ufo.

TEKNIKERNÄR FÖR HUR man gör ett mönster varierar. Men ett vanligt sätt enligt Clas Svahn är att man

fäster en plank eller en gren i ett rep och hänger den över axlarna. Sedan håller man repet i händerna så att det blir spänt och liksom trampar sig fram.

För att cirkeln ska bli jämn kan ytterligare en person stå med ett snöre runt midjan i cirkelns mitt. Andra änden fästs i den som trampar upp cirkeln.

Mönstret i åkern i Järfälla är förmodligen gjort ungefär på det sättet.

Enligt Clas Svahn är cirkeln inte helt rund och kanterna något ojämna. Varje ring varierar i bredd mellan 3,95 och 4,60 meter.

FOTO: CLAS SVAHN/UFO-SVERIGE

IRMI PERSSON
irmi.persson@mitti.se
tel 550 550 87

SOMMAREN STOCKHOLM

DET VÄRAS FÖR
SPÖKERIENA

TRÖDDE DU ATT DU VAR ENSAM?

DROTTNINGHOLMS STADSTEATER

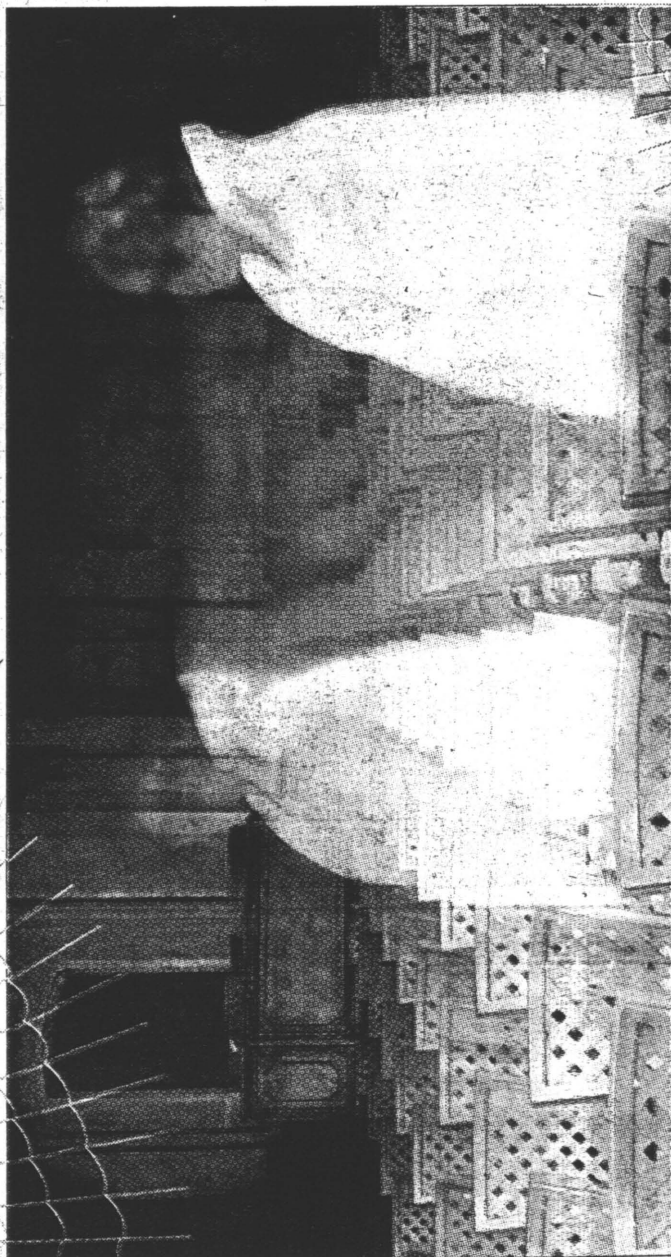
Drottningholm

- Spöke: Den 17-åriga arbetarflickan Karin.
- Du hittar henne i museilogen på tredje våningen. Den unga, vackra arbetarflickan dog när hon hjälpte till att bära stenen till teaterbygget under 1700-talet. Sedan den dagen har vithänt knäckningar och ljud skett kraftiga. I dag är det nästan bara forskare som besöker museilogen.

VASATEATERN

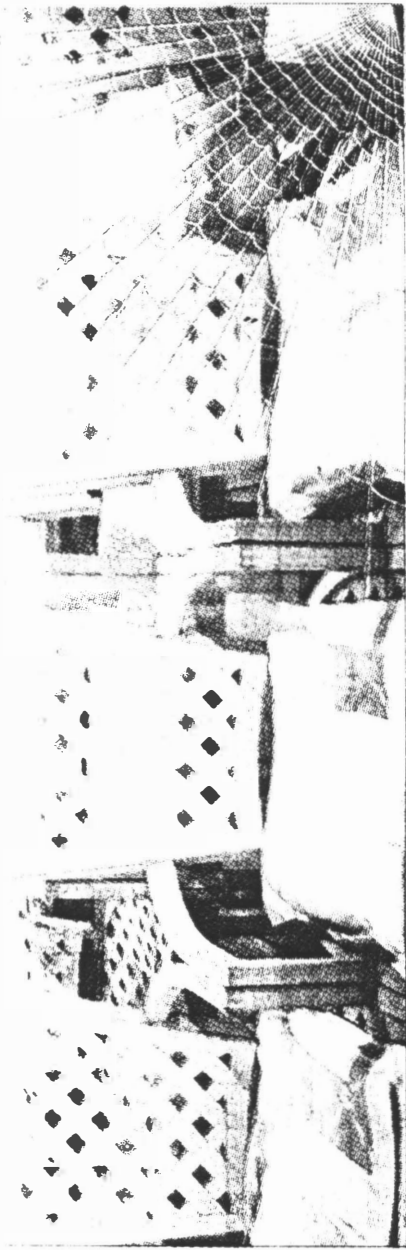
Vasagatan 19-20

- Spöke: Gösta Ekman den äldre.
- Gösta Ekman den äldre, farfar till Gösta Ekman den yngre, dog 1938 och sägs spöka här. Här sägs skådespelare fortfarande råka i trubbel om de stör ordningen. När Harriet Andersson tog en paus och vilade i logen, som är vikt för en manlig huvudrollsinnehavare, blev Gösta Ekmans arde så arg att teaterns lysör plötsligt rasade.

Aftonbladet

21/8-06

OSALIG SÅNGERSKA På *Ulriksdals slottsteater* kan man ibland se vålnaden efter en ung fransk operasångerska som frös ihjäl i ett av teaterns kalla vindrum.

Foto: FRIDA LENHOLM

Här är Stockholms teaterspöken

Det spökar på Stockholms teatrar.

Det säger både scenmästare, regissörer och teaterchefer.

Vågar du ta chansen att sätta dig bredvid en gammal vålnad?

Ekande fotsteg i logerna. Lysrör som ramlar ner. Gråavålnaders omrör sig mellan bänkraderna.

Stockholms teatrar är sannerligen prissvärda. Om du köper en biljett till Dramaten så kanske du också

kan få se en skymt av skådespelaren Harriet Bosse. Och går du på Confidencen så kan du få se den olyckliga franska sångerskan från 1700-talet.

Spökar vilt

Det spökar vilt på Stockholms teatrar – det vittnar såväl scenmästare som teaterchefer och regissörer om.

– Tron på det övernaturliga är djupt rotad hos oss alla även om vi vill se oss som

rationella varelser, men det finns ett starkt behov av att leva i en värld där allt inte kan förklaras, säger Clas Svahn, Ufo-forskare och författare till spökboken "Det okända".

Varför vill vi tro på spöken?

Ger hopp

– Spöken ger oss hopp om att allt inte är slut när livethär på jorden är tillända. Kanske finns det något annat bortom döden. Man skulle kun-

na tro att vi ser färre spöken i dag än förr men så är det inte. Åtminstone är vår tro på dem orubbad och siffror visar att vi tror ännu mer på dem i dag än för tjugo år sedan, säger Clas Svahn.

Det behövs alltså inte vara inbillning när du känner en kall kår längs ryggen under en föreställning.

Begrunda det tills nästa gång du köper en teaterbiljett...

Caroline Engvall
stockholm@altanbladet.se

Ulriksdals slottsteater

- Spöke: En ung fransk operasångerska.
- Confidencens operachef Kjerstin Dellert har vittnat om fotsteg på vinden, mystiska harklingar och dörrar som slår. Det är en ung fransk operasångerska som i mitten av 1700-talet hade oturen att få ett rum på den kalla vinden, där hon frös ihjäl.

Nybroplan

Spöke: Skådespelaren Harriet Bosse.

Författaren August Strindbergs tredje fru, Harriet Bosse sägs vara ett snällt, om än lite bittert, spöke. Man säger att hon trivs bäst när hon får titta på föreställningarna med resten av publiken. Regissören Ingmar Bergman hävdar att han en gång har sett Harriet Bosse som "en tunn grå gestalt på hyllan ovanför marmorfoajén".

